

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členov senátu JUDr. Juraja Semana, JUDr. Dariny Ličkovej, JUDr. Aleny Priecelovej a JUDr. Beaty Miničovej, v právnej veci žalobcu **O. B.B., a.s.**, (predtým I. a R. B., a. s.), **Š., B.**, IČO: X., proti žalovanému **Ing. M. K., správca konkurznej podstaty úpadcu M. P., a. s., P., C.**, IČO: X., zastúpenému advokátkou JUDr. **V. K., R., B.**, o **určenie pravosti**, výšky a poradia pohľadávky- oddeleného uspokojenia pohľadávky, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. decembra 2008, č. k. 43Cbi 94/2002-512 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2009, č. k. 2Obo 21/2009-533, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky **z a m i e t a .**

Žalobcovi sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 18. decembra 2008, č. k. 43Cbi 94/02-512 vyhovel žalobe a určil, že pohľadávka žalobcu vo výške 58 929 977,14 Sk prihlásená v konkurze vedenom na Krajskom súde Bratislava pod sp. zn. 5K/2011 výlučne z nároku oddeleného uspokojenia predajom založených nehnuteľností - pozemkov a stavieb pôvodne zapísaných ma liste vlastníctva č. X., k. ú. P., obec P., je oprávnená. Vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Rozhodol tak s odôvodnením, že žalobca uzavrel so spoločnosťou T., spol. s r. o. dve záložné zmluvy a to 14. augusta 1992, č. 83 S 12492 na nehnuteľnosti a 16. decembra 1993, č. 83 S 012393 na hnutelné veci. Ešte predtým spoločnosť T., spol. s r. o. nadobudla privatizáciou M. P., š. p., P. na základe zmluvy o predaji podniku, uzavretou 20. júla 2002, č. 84/92 s F. N. M. S. R.. Vklad záložného práva k nehnuteľnostiam zapísaný na liste vlastníctva č. X., k. ú. P., obec P. v prospech žalobcu na zabezpečenie pohľadávky podľa záložnej zmluvy na sumu 57 000 000 Sk bol do katastra povolený pod VZ 551/92. F. N. M. následne od zmluvy o predaji podniku odstúpil 31. mája 1996 a 21. augusta 1996 uzavrel ďalšiu zmluvu o predaji podniku č. 1560/96 so spoločnosťou C. A. G., s. r. o., N., P., IČO: X.. Valné zhromaždenie tejto spoločnosti 31. mája 1998 rozhodlo o zrušení spoločnosti bez likvidácie, jej rozdelením na právnych nástupcov: 1/ M. P., a. s., P., C., 2/ L. a Š., a. s., C., 3/ A. P., a. s., P., Š., 4/ C. T., s. r. o., P., N.. Rozsah predmetu práv a povinností zrušenej spoločnosti na novovzniknuté spoločnosti upravovala mimoriadna účtovná uzávierka, schválená k 31. máju 1998 a delimitačný protokol. Na základe uvedených skutočností C. A. G., s. r. o., P. bola 7. augusta 1998 vymazaná z obchodného registra. Vlastníkom nehnuteľností, zapísaných na liste vlastníctva č. X. pre k. ú. P., obec P. ako aj hnutelných vecí sa stal úpadca na strane žalovanej. Na liste vlastníctva č. X. bolo aj v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu zapísané záložné právo v prospech žalobcu na zabezpečenie pohľadávky z úverovej zmluvy v sume 57 000 000 Sk a záložné právo trvalo aj v čase konkurzu vedenom na majetok úpadcu. Toto záložné právo však bolo zriadené iba na časť nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva.

Súd považoval za dôvodnú obranu žalovaného spočívajúcu v tvrdení, že záložné právo k hnutelným veciam podľa zmluvy o zriadení záložného práva k hnutelným veciam zo 16. decembra 1993 nevzniklo. Na vznik záložného práva k hnutelným veciam sa podľa

§ 151b ods. 3 Občianskeho zákonníka, účinného v čase uzavretia záložnej zmluvy, vyžadovalo odovzdanie veci záložnému veriteľovi, alebo vyznačenie vzniku záložného práva v listine, ktorá osvedčuje vlastníctvo záložcu k predmetu zálohu a ktorá je nevyhnutná pre nakladanie s vecou. Namiesto odovzdania veci sa mohli záložca a záložný veriteľ dohodnúť na odovzdaní veci inej osobe, aby ju pre nich uschovala. Toto však v konaní nebolo preukázané. Nebol preukázaný ani zápis do registra záložných práv podľa novely Občianskeho zákonníka / § 879e ods. 2 /.

Súd neakceptoval obranu žalovaného, že na úpadcu záložné právo neprešlo. Záložné právo je vecným právom viaznucim na konkrétne určenej veci a to bez ohľadu na akékoľvek zmeny subjektov vlastníckeho práva prípadne iného práva k zálohu. Je absolútne pôsobiacim voči ktorémukoľvek vlastníkovi založenej veci bez ohľadu, či táto osoba bola zriaďovateľom záložného práva alebo nie. Výnimky stanovuje zákon. Dôvody zániku záložného práva sú rovnako stanovené v zákone. V konaní nebol preukázaný žiadny z dôvodov zániku záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam stanovený zákonom a ani jeho výmaz z katastra nehnuteľností. Na platnosť záložnej zmluvy sa vyžaduje písomná forma a záložná zmluva musí obsahovať označenie pohľadávky, ktorú zabezpečuje ako aj označenie zálohu. V prípade založených nehnuteľností podľa záložnej zmluvy zo 14. augusta 1992 bola označená jednak platná pohľadávka, vzniknutá z úverovej zmluvy č. 83S123492 zo 14. augusta 1992, uzavretej s T., spol. s r.o., P., ako aj dostatočné označenie založených nehnuteľností v prílohe č. 1 záložnej zmluvy. Preto súd nemohol akceptovať tvrdenie žalovaného, že nehnuteľnosti neboli v záložnej zmluve označené určito. V súdnom konaní preto nebol preukázaný žiadny zákonný dôvod zániku záložného práva k nehnuteľnostiam po odstúpení F. N. M. S. R. od zmluvy o predaji podniku č. 84/1992 voči spoločnosti T., spol. s r. o., P., dňom 31. mája 1996 bolo záložné právo zriadené spoločnosťou T., spol. s r. o., P. k privatizovaným nehnuteľnostiam, akceptované aj F. N. M. S. R., ale aj novým nadobúdateľom majetku a to spoločnosťou C. A. G., s. r. o. V dôsledku trvania záložného práva bola kúpna cena predávaného majetku znížená o stav majetku znížený o úverové zaťaženie o 48 185 000,- Sk. Prevod vlastníckeho práva k veciam špecifikovaným v prílohách zmluvy o predaji podniku č. 1560/1996 so spoločnosťou C. A. G., s. r. o., vykonaný podľa stavu majetku k 31. máju 1996. Rovnako neakceptoval obranu žalovaného, spočívajúcu v tvrdení, že zánikom právnickej osoby obligačného dlžníka – spoločnosti T., s. r. o., výmazom z obchodného registra k 30. septembru 2004, došlo aj k zániku zabezpečenej pohľadávky a teda aj k zániku

záložného práva. Zánikom právnickej osoby obligačného dlžníka záložné právo nezaniká. Záložné právo je vecným právom a viazne na konkrétnej založenej veci. Žiadne ustanovenie Obchodného zákonníka neupravuje zánik záložného práva zánikom obligačného dlžníka. Záložný dlžník je náhradným dlžníkom a veriteľ sa môže uspokojiť z jeho majetku. Ďalej súd neakceptoval námietku, že zmenený petit žaloby, podľa uznesenia súdu zo 14. júla 2003 bol žalobcom uplatnený až po uplynutí prekluzívnej lehoty stanovenej v § 23 ods. 2 ZKV. Konkurzná prihláška ako aj žaloba žalobcu obsahuje aj právny dôvod zabezpečenia úveru a žalobca si v žalobe podanej v stanovenej lehote uplatnil včas jednak nárok na určenie pravosti pohľadávky, jej výšku ako aj nárok podľa § 28 ZKV a to nárok na oddelené uspokojenie, ktorý sa považuje za poradie pohľadávky. Zmenou petitu žaloby podľa uznesenia súdu nedošlo k rozšíreniu žaloby o doteraz neuplatnený nárok ani o rozšírenie žaloby o doteraz neuplatnený dôvod, ale iba k obmedzeniu uplatneného nároku a to výlučne iba z dôvodu oddeleného uspokojenia sa speňažením založených nehnuteľností. Na základe uvedeného súd žalobe v časti vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol.

Na odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvého stupňa vec prejednal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací. Po preskúmaní rozhodnutia v napadnutej časti rozhodol rozsudkom z 24. júna 2009, č. k. 2Obo 21/2009-533 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že základným problémom, ktorý bolo potrebné vyriešiť v odvolacom konaní bolo, či si žalobca uplatnil právo na určenie pravosti, výšky a poradia - oddelené uspokojenie, včas a v rozsahu, ako to súd prvého stupňa v rozhodnutí určil. Súd prvého stupňa sa touto otázkou nezaoberal v skoršom rozsudku z 26. januára 2004, č. k. 43Cbi 94/2002-173, preto odvolací súd toto rozhodnutie uznesením z 9. februára 2005, č. k. 2Obo 94/2004-197 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s usmernením, aby sa vysporiadal s pravosťou pohľadávky uplatnenej aj titulom plnenia zo zmluvy o zriadení záložného práva. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku uviedol, že konkurzná prihláška ako aj žaloba žalobcu obsahuje aj právny dôvod zabezpečenia úveru a žalobca si žalobou podanou v stanovenej lehote uplatnil nárok na určenie pravosti tejto pohľadávky, jej výšky ako aj nárok podľa § 28 ZKV – na oddelené uspokojenie, ktorý sa považuje za uplatnenie poradia pohľadávky. Podľa názoru súdu zmenou petitu žaloby nedošlo k rozšíreniu žaloby o doteraz neuplatnený nárok ani k jej rozšíreniu o doteraz neuplatnený dôvod, ale došlo k obmedzeniu uplatneného nároku výlučne iba z dôvodu oddeleného uspokojenia speňažením

založených nehnuteľností. Uvedené rozhodnutie súdu prvého stupňa vyhodnotil odvolací súd ako stručné a výstižné, v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p., vysvetľujúce prečo určil vo výroku pravosť a výšku pohľadávky žalobcu 58 929 977,14 Sk, ktorú uspokojí výlučne z nároku oddeleného uspokojenia predajom založených nehnuteľností podľa zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo 14. augusta 1992, pričom zostatok tejto pohľadávky predstavoval stav ku dňu vyhlásenia konkurzu na majetok T., s. r. o., t.j. k 12. septembru 1997. Ďalej uviedol, že tvrdenie žalovaného v odvolaní, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil výšku pohľadávky, pričom sa odvolával na ust. § 151d ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 12. 2002, vychádza z interpretácie výrazu „ zodpovedá do výšky ceny nadobudnutej veci“ v zmysle nadobúdacej ceny veci, čo je interpretácia nesprávna. Rovnako za nesprávne považoval odvolateľovo tvrdenie, že zmluva o zriadení záložného práva zo 14. augusta 1992 má nedostatky, ktoré ju robia neplatnou. Súd prvého stupňa žiadne nedostatky tejto zmluvy, ktoré by spôsobili jej neplatnosť, nezistil a výrok, ktorý v napadnutom rozsudku vyslovil, je správny. Stotožnil sa aj s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania, preto rozhodnutie v napadnutej časti, ktorou súd prvého stupňa vyhovel žalobe, potvrdil.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, ktorým určil, že pohľadávka žalobcu v sume 58 929 977,14 Sk v konkurze vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5K 5/2001 výlučne z nároku na oddelené uspokojenie žalobcu predajom presne označených nehnuteľností pozemkov a stavieb pôvodne zapísaných na LV č. X., k. ú. P., obec P., je oprávnená, ako aj proti výroku o náhrade trov konania, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2009, č. k. 2Obo 21/2009-533, podal mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Žiadal rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie. Mimoriadne dovolanie generálny prokurátor podal na podnet žalovaného podľa ust. § 243e ods. 1 O. s. p.

Dovolateľ poukázal na prihlášku žalobcu, v ktorej žalobca ako právny dôvod uviedol úverovú zmluvu č. 83S12492, zo 14. augusta 1992, ktorá bola zabezpečená zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, od ktorej sa podľa dovolateľa odvodzovalo iba právo na oddelené uspokojenie. Ďalej podľa dovolateľa konajúce súdy nesprávne právne posúdili alternatívny petit, keď konštatovali, že nejde o rozšírenie žaloby o doteraz neuplatnený nárok, resp. o doteraz neuplatnený dôvod, ale ide len o obmedzenie uplatneného

nároku. V konkurznej prihláške žalobca ako právny dôvod uviedol úverovú zmluvu a v navrhovanej zmene petitu sa už domáhal určenia pravosti pohľadávky, vyplývajúcej zo zabezpečenia úveru, teda zo záložnej zmluvy. Z koncentračnej zásady konania o určenie pravosti, výšky alebo poradia pohľadávky platí, že konkurzný veriteľ sa môže žalobou domáhať len právneho dôvodu uvedeného v prihláške alebo na prieskumnom pojednávaní. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo 294/1999 podľa ktorého, ak sa v žalobe o určenie pravosti, výšky a poradia pohľadávky konkurzný veriteľ dovoľáva iného právneho dôvodu, ako uviedol v prihláške alebo na prieskumnom pojednávaní, súd žalobu zamietne.

Ďalej namietal, že súdy dospeli k nesprávnemu právnemu záveru, že zo záložnej zmluvy zo 14. augusta 1992 vznikla žalobcovi voči žalovanému pohľadávka. V konkrétnom prípade mal žalobca pohľadávku voči spoločnosti T., spol. s. r. o. z titulu úverovej zmluvy, záložná zmluva bola iba zabezpečovacím inštitútom. Svoju pohľadávku z úverovej zmluvy ako obligačný veriteľ mohol uplatniť len v konkurznom konaní úpadcu T., spol. s. r. o. Žalobca ako záložný veriteľ nemá voči žalovanému pohľadávku, ktorú by si mohol uplatniť prihláškou, nakoľko žalovaný nebol jeho obligačným dlžníkom z prihlásenej pohľadávky. Skutočnosť, že žalovaný ako úpadca nemal voči žalobcovi žiadne záväzky, súdy deklarovali vo výroku rozhodnutia tým, že žalobu z titulu úverovej zmluvy zamietli. Samotná okolnosť, že na majetku žalovaného viazne záložné právo zriadené už zaniknutou spoločnosťou T., spol. s. r. o. , nezakladá záložnému veriteľovi voči úpadcovi právo uplatniť pohľadávku formou prihlášky. Postavenie záložného veriteľa žalobcu sa v dôsledku vyhlásenia konkurzu zhoršilo. Aj keď záložné právo má povahu vecného práva, predajom založenej veci v konkurze, záložné právo zaniká. V prejednávanej veci podľa dovolateľa súdy nepostupovali pri výklade príslušných ustanovení ZKV ústavne konformným spôsobom, čím je daný dovolací dôvod v zmysle § 243f ods.1 písm. c/ O. s. p.

Na záver považuje za potrebné nanovo posúdiť aj otázku náhrady trov konania, preto mimoriadnym dovolaním napáda aj výrok o náhrade trov konania.

K mimoriadnemu dovolaniu sa účastníci nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací /§ 10a ods. 4 O. s. p./ zistil, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas oprávneným subjektom /§ 243g O. s. p./ na podnet žalovaného / § 243e ods. 1 a 2 O. s. p./, preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa

v napadnutom rozsahu a napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie nie je dôvodné.

Dovolateľ v mimoriadnom dovolaní ako dovolací dôvod uvádza, že súdy nižších stupňov pri výklade príslušných ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v platnom znení /ďalej len ZKV/ nepostupovali ústavne konformným spôsobom, čím je daný dovolací dôvod v zmysle § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V zmysle ustanovenia § 243f ods. 1 O. s. p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov z dôvodov ak: a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne /§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p./ sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Existenciu týchto väd dovolací súd nezistil.

V mimoriadnom dovolaní dovolateľ predovšetkým namieta, že súdy oboch stupňov nesprávne vec posúdili z hľadiska právneho dôvodu uplatneného žalobcom v prihláške podanej v konkurze vedenom na majetok úpadcu M. P., a. s., a v žalobe.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd použil iný právny predpis ako mal správne použiť alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval.

Súdy oboch stupňov dospeli k zhodnému záveru, že na predmetné nehnuteľnosti bolo zriadené záložné právo platnou záložnou zmluvou uzavretou 14. augusta 1992 na zabezpečenie platnej pohľadávky z úverovej zmluvy č. 83S123492, uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou T., spol. s r. o., P.. V konaní nebol preukázaný žiadny zákonný dôvod zániku záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam a konkurzná prihláška ako aj žaloba obsahuje aj právny dôvod zabezpečenia úveru.

Podľa § 20 ods. 1 ZKV veritelia dlžníka prihlásia svoje pohľadávky v lehote určenej v uznesení o vyhlásení konkurzu a to aj vtedy, keď sa o nich vedie súdne alebo iné konanie

podľa osobitných predpisov, to sa vzťahuje aj na veriteľov, ktorí podali návrh na vyhlásenie konkurzu. V prihláške uvedú číselne výšku pohľadávky, jej príslušenstva, skutočnosti na ktorých sa prihláška zakladá, aké poradie pre svoju prihlášku požadujú a skutočnosti, ktorými môže byť pohľadávka preukázaná. Súčasne uvedú, či si uplatňujú oddelené uspokojenie /§ 28/ s presným označením veci, na ktorú sa viaže právo oddeleného uspokojenia.

Podľa § 151d ods. 2 Obč. zák. ak niekto prevezme zmluvne vec, na ktorej viazne záložné právo, pôsobí záložné právo voči nadobúdateľovi, ak pri uzavretí zmluvy nadobúdateľ o záložnom práve vedel alebo musel vedieť, nadobúdateľ tak zodpovedá do výšky ceny nadobudnutej veci.

Podľa § 151f ods. 1 Obč. zák. ak zabezpečená pohľadávka nie je riadne a včas splnená, môže sa záložný veriteľ domáhať uspokojenia zo zálohu a to aj vtedy, keď zabezpečená pohľadávka je premlčaná.

Podľa § 151g Obč. zák. záložné právo zanikne, ak zanikne zabezpečená pohľadávka alebo záloh alebo ak záložca zloží záložnému veriteľovi cenu založenej veci, záložné právo tiež zanikne, ak sa záložný veriteľ vzdá záložného práva, alebo uplynutím času, na ktorý bolo záložné právo v zmluve o jeho zriadení obmedzené. Vzdanie sa záložného práva veriteľom sa musí stať formou notárskej zápisnice.

V zmysle citovaného ustanovenia § 20 ods. 1 ZKV veriteľ, ktorý chce byť uspokojený z majetku úpadcu, na ktorý súd vyhlásil konkurz, musí si svoj nárok uplatniť na súde prihláškou. Prihláška musí obsahovať vyčíslenie pohľadávky a jej príslušenstva, skutočnosti, na ktorých sa prihláška zakladá. Takýmito skutočnosťami je napr. existencia úverovej zmluvy a záložnej zmluvy. Ďalej musí obsahovať poradie v akom sa uspokojí, dôkazy, preukazujúce pohľadávku, napr. úverová zmluva a záložná zmluva a napokon nárok na oddelené uspokojenie, označenie veriteľa, dátum prihlášky a podpis.

Prihláška žalobcu doložená do spisu má všetky uvedené náležitosti. Z jej obsahu vyplýva, že žalobca si prihlásil svoju pohľadávku, lebo nebola riadne a včas splnená. V danom prípade bolo nevyhnutné, aby pohľadávka žalobcu bola preukázaná nielen záložnou zmluvou, ale aj úverovou zmluvou, ku ktorej sa záložné právo viaže, pretože pri záložnom práve musí správca preskúmať nielen platnosť záložnej zmluvy, ale aj ďalšie podmienky pre vznik záložného práva, teda aj platnosť úverovej zmluvy, z ktorej pohľadávka vznikla. Dovolací súd súhlasí s dovolateľom, že účelom záložného práva je iba zabezpečovať

pohľadávku. Avšak je potrebné zdôrazniť, že záložné právo nemôže samo osebe existovať, je závislé čo do vzniku a čo do trvania na pohľadávke, ktorú zabezpečuje. Slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva tým, že v prípade jej riadneho a včasného nesplnenia, je záložný veriteľ oprávnený zákonom stanoveným spôsobom domáhať sa uspokojenia zo založenej veci, vrátane príslušenstva. Oprávneným subjektom záložného právneho vzťahu je veriteľ zabezpečenej pohľadávky a povinným subjektom je záložca, ktorý nemusí byť vždy totožný s dlžníkom obligáčného právneho vzťahu /ďalej obligáčny dlžník/.

V konkurznom konaní môžu nastať tieto situácie:

1/ Ak je konkurz vyhlásený na obligáčného dlžníka, ktorý nie je záložným dlžníkom, veriteľ má právo prihlásiť si svoju pohľadávku, stáva sa konkurzným veriteľom, ale nemá postavenie oddeleného veriteľa.

2/ Ak je konkurz vyhlásený na záložného dlžníka, ktorý nie je obligáčným dlžníkom, môže si svoju pohľadávku prihlásiť ako záložný veriteľ, teda môže sa uspokojiť tak isto, ako v sporových konaniach.

Vychádzajúc z uvedených zásad, dovolací súd nesúhlasí s dovolateľom, že žalobca v danom prípade záložný veriteľ, si nemohol uplatniť pohľadávku formou prihlášky. Pretože záložný veriteľ aj v konkurznom konaní sa môže uspokojiť zo zálohu tak isto, ako v sporových konaniach.

Ďalej nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že ustanovenie § 28 ods. 9 ZKV, zakazuje záložnému veriteľovi uplatniť si svoju pohľadávku v konkurze vedenom na majetok záložného dlžníka, ktorý nie je obligáčným dlžníkom. Uvedená právna úprava stanovila, že vec nadobudnutá z podstaty sa prevádza bez tiarch na nej viaznucich na nadobúdateľa /tým sa v konkurze vylúčila aplikácia § 151d ods. 2 Obč. zák./ a že záložné právo oddelených veriteľov zaniká speňažením zálohu a to bez ohľadu, či záložný veriteľ je v plnom rozsahu uspokojený.

Napokon nevyhovelo ani námietke dovolateľa, že žalobca si v prihláške uvedením záložnej zmluvy uplatnil iba právo na oddelené uspokojenie. Žalobca takto prihlášku neformuloval. Formuloval ju v súlade s ustanovením § 20 ods. 1 ZKV /ako je uvedené vyššie/ a svoj nárok na určenie pravosti pohľadávky si na súde uplatnil v stanovenej lehote riadne a včas.

So zreteľom na všetky uvedené skutočnosti vyhodnotil dovolací súd mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu za správne, spočívajúce na správnom právnom posúdení veci. Preto mimoriadne dovolanie podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

Žalobca mal v dovolacom konaní úspech, patrí mu preto náhrada trov dovolacieho konania. Úspešný žalobca však návrh na náhradu trov dovolacieho konania nepodal, preto dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.